

СВІЛБУР СМІТТ

ВІЛБУР СМІТТ
ОКО ТИГРА
У ПОШУКАХ СКАРБІВ

ОКО ТИГРА У ПОШУКАХ СКАРБІВ

Вілбур Сміт — відомий майстер пригодницької літератури. Його книжки видані 26 мовами в 38 країнах світу загальним накладом понад 110 мільйонів примірників. 10 романів Сміта екранізовано! У чому ж секрет успіху автора? Мова його творів настільки жива, що пригоди героїв зринають перед очима, немов кінокадри!

Тисячу років скарб індійських царів чекав нового володаря на дні океану. Колишній солдат Гаррі Флетчер проміняв війну на спокійне життя. Але чарівна жінка та люди з його минулого зтягають Флетчера до небезпечної авантюри... У Гаррі немає вибору: він повинен випередити супротивників і підняти з дна око тигра — найбільший діамант світу. Адже той, хто заволодіє скарбом, не лише розбагатіє, але й залишиться живим...

Глибокий вир хвилювання.

New York Times

Дія — це назва гри Вілбура Сміта, і тут він майстер.

Washington Post

За дією йде дія... за таємницею — таємниця... ці оповіді дарують насолоду мільйонам шанувальників гостросюжетних пригодницьких історій.

Sunday Express

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-0821-6

9 786171 208216

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

С ВІЛБУР
СМІТ

ОКО ТИГРА У ПОШУКАХ СКАРБІВ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.112.6
ББК 84(6Пів)
С50

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Висловлюємо особливу подяку
літературному агентству «Nova Littera»
за допомогу в придбанні прав на публікацію цієї книги

Вперше опубліковано 1975 року
видавництвом William Heinemann Ltd
Перевидано 1998 року видавництвом Macmillan
an imprint of Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London N1 9RR
All rights reserved

www.wilbursmithbooks.com

Перекладено за виданням:
Smith W. J. The Eye of the Tiger : A Novel / Wilbur Smith. —
London : Pan Books, 2011. — 400 p.

Переклад з англійської *Віктора Шовкуна*

Дизайнер обкладинки *Наталія Острогорська*
Шрифтове оформлення обкладинки *Сергія Ткачова*

ISBN 978-617-12-0821-6
ISBN 978-0-330-53725-4 (англ.)

© Wilbur Smith, 1975
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

СВІТОВА ПРЕСА ПРО ТВОРЧИСТЬ ВІЛБУРА СМІТА

Вілбур Сміт мало коли проминає дотепну знахідку.

Sunday Times

Провідний світовий автор пригодницької літератури.

Daily Express

Дія — це назва гри Вілбура Сміта, і тут він майстер.

Washington Post

Його темп можна порівняти зі швидкістю автомобіля «порше»,
а його винахідливість не менш яскрава й вибухова,
ніж феєрверк.

Sunday Telegraph

Бурхлива сага про англо-бурську війну
в Південній Африці, яку автор переказує потужно, з ентузіазмом...
Вілбур Сміт дарує нам чудову оповідь.

Evening Standard

Глибокий вир хвилювання.

New York Times

Природжений оповідач,
який упевнено і здебільшого блискуче подорожує своєю епохою,
пливучи за течією вірогідних подій.

Scotsman

Первісний досвід, похмурий реалізм, історія та романтика,
поєднані з таємницею і плутаниною самого життя.

Library Journal

Товариський та енергійний, він постійно
змінює обставини й незабутні образи.

Liverpool Daily Post

Надзвичайно потужна книжка, бентежна
й захоплива, різка, проте спочутлива.

She

Епічний роман... важко уявити собі тему, ближчу до сьогодення...
Сміт пише з великою пристрасстю, він обожнює душу Африки.

Today

Я дочитав книжку до останньої сторінки, зачарований
її неймовірною майстерністю...
події мчать одна за одною... незрівнянна розвага.

Yorkshire Post

Тут є струмись справжньої поезії,
яка щораз більше приваблює своєю щирістю.

Sunday Telegraph

За дією йде дія... за таємницею — таємниця...
ці оповіді дарують насолоду мільйонам шанувальників
гостросюжетних пригодницьких історій.

Sunday Express

Книжки, насичені подіями.

Sunday Times

Приголомшує цікавими пригодами.

Evening Standard

ПРО АВТОРА

Вілбур Сміт народився 1933 року в Центральній Африці. Освіту здобув в Університеті Родса. Перший роман письменника «Коли годуються леви» побачив світ 1964 року і мав великий успіх. Відтоді письменник увесь час присвячує літературі. За матеріалами своїх численних мандрів написав близько тридцяти романів. Його книжки перекладено двадцятьма шістьма мовами світу. Довідатися більше про Вілбура Сміта ви можете на авторському сайті www.wilbursmithbooks.com.

*Цю книжку я присвячую своїй дружині
МОГІНІЗО —
найкращому створінню з усіх,
що колись зустрівав*

ТИГРЕ! ТИГРЕ! Твої очі
Сяють у безоднях ночі...
Досі в небесах не зник
Твій страшний і грізний лик.

Вільям Блейк

* * *

Це був один з тих сезонів, коли риба з'явилася пізно. Мій човен і його команда тяжко трудилися, щодня вирушаючи далеко на північ і повертаючись до Великої гавані аж темної ночі, та тільки шостого листопада нам трапилася перша велика рибина, яка ковзала на пурпурових брижах Мозамбіцької течії.

На той час я вже втратив надію напасти на рибу. Мого човна заорендував рекламний бос із Нью-Йорка на ім'я Чак МакДжордж — один з моїх регулярних клієнтів, який щороку пускався в мандри до острова Сент-Мері, долаючи шість тисяч миль, щоб зловити великого марліна. Це був низенький жилавий чоловічок, лисий, як страусове яйце, із сивими скронями і зморшкуватим обличчям брунатної мавпи, але з дебелими, міцними ногами, такими незамінними під час риболовлі.

Отож, коли ми, нарешті, побачили рибину, вона пливла поверх води, вираюючи своїм плавцем, що був довший за людську руку й мав вигин у формі ятагана. Саме цей вигин відрізняє марліна від акули або дельфіна. Анджело примітив марліна тієї самої миті, що і я, проте й далі стояв на передній палубі, збуджено волаючи звідти; його чорні циганські кучері звисали на темні щоки, а зуби виблискували проти яскравого тропічного сонця.

Рибина то вихоплювалася з води, то гойдалася на хвилях, неначе величезна колода, чорна, важка й масивна; її хвостовий плавець граційно повторював усі рухи спинного, аж поки вона пірнула і вода зімкнулася над її широкою іскристою спиною.

Я повернувся й глянув на нижню палубу. Чаббі вже допомагав Чакові розташовуватись у великому кріслі риболова,

закріплюючи важкі ремені й підбадьорюючи його, а тоді звів очі вгору й перехопив мій погляд.

Чаббі зневажливо скривився і сплюнув за борт — разючий контраст із тим хвилюванням, яке охопило всіх нас. Чаббі — справжній здоровило, заввишки, як я, але набагато кремезніший і витриваліший. До того ж він один з найзавзятіших песимістів у нашій справі.

— Сором'язлива риба, — пробурчав Чаббі й сплюнув знову.

Я всміхнувся й гукнув:

— Не зважай на його слова, Чаку! Твій давній друг Гаррі допоможе тобі зловити цю рибу.

— Я маю тисячу зелених, яка підказує мені, що в тебе нічого не вийде! — крикнув Чак мені у відповідь, поморщившись від сліпучих сонячних відблисків, що ковзали по воді.

Його очі мерехтіли від збудження.

— А я кажу, що вийде! — пристав я на заклад, якого не міг собі дозволити, і зосередив усю увагу на рибі.

Чаббі, звичайно ж, мав рацію. Після мене він найкращий у світі знавець риб'ячих звичок. Цей марлін був великий, обережний і лякливий.

П'ять разів я кидав йому принаду, вдаючись до всіх можливих хитрощів. Але щоразу він утікав від мене, як тільки я намагався скерувати навперейми йому свою «Танцівницю».

— Чаббі, в ящику з льодом є свіжі шматки дельфінячого м'яса. Підтягни гачки, і ми настромимо його! — скрикнув я в розпачі.

Начепивши м'ясо, я відпустив снасть, і принада попливла по хвилях, немов жива. Зловити момент, коли марлін ковтнув її, було неважко. Він неначе підняв свої широкі плечі, і я побачив, як зблиснуло його черево, схоже на дзеркало під водою.

— Ключув! — заверещав Анджело. — Він ключув!

Я доручив рибину Чакові, коли тільки звернуло на одинадцять ранку. До напнутої у воді жилки треба докладати чимало зусиль. Але мій клопіт був іще більший, аніж просто зціпити зуби й тримати важке склопластикове вудлице. Я спрямову-

вав «Танцівницю» слідом за марліном, а той шалено пручався й відчайдушно стрибав у воді. Нарешті Чак, уместившись у кріслі риболова, наліг на рибину, впираючись своїми дужими ногами.

Через кілька хвилин після полудня Чак таки здолав марліна. Рибина виринула на поверхню й стала окреслювати кола, які завдяки Чакові щораз вужчали, аж поки ми підчепили її гаком.

— Гей, Гаррі! — несподівано вигукнув Анджело, порушивши мою задуму. — А в нас гості!

— Про що ти, чоловіче? — спитав я.

— Сам Великий Джонні завітав до нас, — Анджело махнув рукою на воду. — Рибина пустила кров, і він це почув.

Я глянув туди, куди показав Анджело, й побачив акулу. Її тупий плавець розтинав поверхню моря. Вона наближалася до нас, принаджена боротьбою й запахом крові. Це був здоровезний молот.

— Тримай стерно, Анджело, — гукнув я й віддав штурвал.

— Гаррі, якщо ти дозволиш цьому мерзотникові зжувати мою рибину, то можеш попрощатися зі своєю тисячею зелених, — пробурчав Чак, обливаючись потом у своєму кріслі.

Я пірнув у рубку, де, опустившись навколішки, підняв засувки дверцят машинного відділу й відчинив їх. Лежачи на животі, я просунув руку в люк і вхопився за приклад схованого там карабіна.

Повернувшись на палубу, я перевірів, чи він заряджений, і переставив його на автоматичний вогонь.

— Анджело, підпливи-но ближче до цього Джонні.

Перекинувшись через поручні на носі «Танцівниці», я глянув на акулу, а Анджело тим часом підвів човна майже впридул до неї. Це справді була риба-молот — здоровезна, завдовжки з дванадцять футів. У прозорій воді вона видавалась якоюсь бронзовою.

Я старанно прицілювався між страхітливі очі, що прикрашали потворну акулячу голову, й натис на курок.

Карабін затріщав, порожні гільзи заторохтіли по палубі, а вода вибухнула безліччю бризок. Акула конвульсивно здригнулася: кулі влучили їй у голову, розтрощивши хрящуватий череп і розірвавши крихтний мозок. Вона перевернулася голічерева й помалу почала занурюватись у воду.

— Дякую, Гаррі, — відітхнув Чак у своєму кріслі, досі ще спітнілий і червоний.

— Це належить до моїх обов'язків, — усміхнувся я до нього й пішов до штурвала, щоб змінити Анджело.

За десять хвилин до першої Чак почав витягати марліна, вимучивши його так, що велика рибина перекинулася набік, насилу ворущачи перевтомленим хвостом і спазматично хапаючи повітря. Її помутніле око було завбільшки зі стигле яблуко, а довге тіло пульсувало й вигравало тисячею відтінків срібла, золота й королівського пурпуру.

— Тепер обережно, Чаббі! — гукнув я, надівши рукавичку й підтягаючи рибу якнайближче до Чаббі, який тримав уже наготові сталевий гак.

Чаббі презирливо зблиснув на мене очима, дорікаючи мені, певно, тим, що, коли я ще був безпритульником у лондонських нетрях, він уже настромляв на гарпун здоровезних риб.

— Зачекай, поки коток розмотається, — дав я ще одну пораду, щоб допекти йому.

Чаббі гидливо скривив губи.

Хвиля підняла рибу ближче до нас, відкривши їй широкі груди, які сріблилися між відстовбурчених плавців.

— Ну-бо! — скрикнув я, і Чаббі затопив у риб'яче тіло сталевий гак.

Рибина забилася в агонії посеред білої піни, обсипавши нас бризками морської води.

На Адміралтейському причалі я повісив марліна на стрілу портового крана. Бенджамін, наглядач причалу, підписав сертифікат, підтвердивши, що риба, яку ми зловили, важить вісімсот сімнадцять фунтів. І хоч яскраві флуоресцентні барви трохи зблякли і злилися в каламутно-чорний колір смерті,

проте риб'яча туша вражала своїми розмірами — чотирнадцять футів і шість дюймів від носа до кінчика роздвоєного, наче в ластівки, хвоста.

«Містер Гаррі повісив на пристані справжнього Мойсея», — таку чутку рознесли по вулицях босоногі хлопчачки, й остров'яни, вхопившись за чудовий привід утекти з роботи, прибігли на причал, щоб помилуватися фантастичним уловом.

Чутка долетіла аж до урядового палацу, що стояв на крутій скелі, і президентський «лендровер» зі строкатим прапорцем на капоті прогуркотів по звивистій дорозі. Проклавши собі носом шлях крізь натовп, автомобіль зупинився, і з нього вийшов поважний чоловік. До незалежності Годфрі Бідл був єдиним адвокатом на Сент-Мері. Він народився на острові, а освіту здобув у Лондоні.

— Містере Гаррі, оце справді дивовижний екземпляр! — захоплено вигукнув він.

Ця велетенська рибина могла б посприяти розквітові туристичного бізнесу на Сент-Мері, і президент приїхав, щоб особисто потиснути мою руку. Як усі президенти в цій частині світу, він завжди намагався бути на висоті.

— Дякую вам, містере президент!

Навіть у капелюсі з високим наголовком він ледве діставав мені до пахов. Сьогодні президент був просто симфонією в чорному: чорний шерстяний костюм, чорні лаковані черевики, шкіра кольору виполірованого антрациту і лише дві смужки напрочуд білого, кучерявого волосся, що закручувалося навколо вух.

— Ви справді заслуговуєте на привітання!

Президент Бідл танцював від збудження, і я зрозумів, що цього сезону мене знову запрошуватимуть на вчорні обіди в урядовий будинок. Щоб домогтися такого становища, мені знадобився рік, ба навіть два. Одначе президент таки визнав мене за уродженця острова. Я ніби зробився одним з його дітей, діставши відповідні привілеї.

Фред Кокер під'їхав на своєму катафалку з усім фотографічним спорядженням. Поки він прилаштовував триногу

й накривався чорною тканиною, щоб навести на нас свою допотопну фотокамеру, ми позували біля величезної рибини. Чак стояв у центрі, тримаючи в руках вудлице, а ми згуртувалися навколо нього, склавши руки на грудях, як футбольна команда. Анджело і я всміхалися, а Чаббі скорчив страхітливу гримасу, дивлячись в об'єктив. Фотографія мала прикрасити мою нову рекламну брошуру: віддана команда і безстрашний шкіпер, волосся вибивається з-під капелюха, розстебнута сорочка, масивні м'язи та усмішки. Це допоможе привабити багатьох у наступному сезоні.

Я домовився, щоб рибину примістили в холодильнику ананасового складу, а тим часом надумав продати її компанії «Ровленд вордс» і доправити до Лондона з наступним рефрижератором. Анджело й Чаббі я послав терти палубу «Танцівниці» й наповнити її баки на заправці компанії «Шелл», що була на протилежному боці гавані. Потім вони мали відвести човна на якірну стоянку.

Коли ми з Чаком примостилися в кабіні мого старенького, пошарпаного пікапа, Чаббі пригнувся й прошепотів мені на вухо: «Гаррі, а як там щодо моєї премії?..» Я вже твердо знав, про що він хоче мене попросити, бо це повторювалося раз у раз.

— Місіс Чаббі не слід про це знати, так? — закінчив я за нього.

— Авжеж, не слід, — відказав він похмурым голосом і зсунув на потилицю свого брудного, пропахлого морем кашкета.

* * *

Другого ранку о дев'ятій годині я посадив Чака на літак і всю дорогу назад, їдучи з плато, співав та вітав класиком свого пошарпаного «форда» острівних дівчат, які працювали на ананасових плантаціях. Вони випростувалися, даруючи мені осяйні усмішки з-під своїх крислатих бриликів, і махали мені вслід руками.

У бюро подорожей Фреда Кокера я обміняв одержані від Чака американські дорожні чеки, запекло поторгувавшись із власником закладу. Фред був у своєму парадному вбранні — фрак і чорна краватка. Опівдні на нього чекав похорон. Фотокамера й тринога тепер мали перепочинок, а фотограф обернувся на трунаря. Похоронна контора Кокера була з протилежного боку його туристичної агенції й виходила на широку алею. Фред послуговувався катафалком і тоді, коли треба було привезти туристів: перед цим він акуратно змінював рекламні написи на своєму автомобілі, а замість лав для трун у кузові ставив стільці.

Я віддавав в оренду свого човна через його посередництво, і він забирав свої десять відсотків з моїх дорожніх чеків. Крім того, він був моїм страховим агентом і щороку вираховував з мене страховий внесок за «Танцівницю», перш ніж ретельно звести баланс. Я також старанно перевіряв усі суми, бо хоч Фред і схожий на шкільного вчителя — високий, тонкий і акуратно вдягнений, проте в ньому тече багато острівної крові, яка не лише надає йому природної смаглявості, а й робить його схильним до махінацій у касовій книзі, невідомих навіть професіоналам.

Фред терпляче чекав, поки я все перевірю, анітрохи не ображаючись, і коли я запахав пачку банкнот у свою задню кишеню, він, зблиснувши золотим пенсне, сказав мені тоном ніжного батька:

— Містере Гаррі, не забудьте: завтра прибувають ваші нові клієнти.

— Усе гаразд, містере Кокер. Не турбуйтеся, моя команда буде в найкращій формі.

— Але вони вже сидять у «Лорді Нелсоні», — тонко натякнув він.

Фред міцно тримає руку на пульсі острова.

— Містере Кокер, я керую човном, а не товариством тверезості. Не турбуйтеся, — повторив я й підвівся. — Ніхто ще не помер від перепою.

Я перетнув Дрейк-стрит і зайшов до крамниці Едварда, де мене зустріли як героя. Ма Едді власною особою вийшла з-за прилавка й пригорнула мене до своїх теплих пружних грудей.

— Містере Гаррі, — промовила вона з лагідною приязню, — я ходила на причал подивитися на рибу, яку ви вчора спіймали.

Потім вона обернулась і, все ще обіймаючи мене, гукнула до однієї з дівчат, які працювали за прилавком:

— Ширлі, принеси містерові Гаррі смачного холодного пива, ти мене чуєш?

Я дістав свою пачку грошей. Вродливі остров'янки, побачивши їх, защебетали, як горобці, а Ма Едді закотила очі й пригорнула мене міцніше.

— Скільки я вам винен, місіс Едді?

Від червня до листопада триває довгий мертвий сезон, коли риба не підпливає до нашого острова, і Ма Едді допомагає мені перебути цей голодний час. Я схилився над прилавком з кухлем пива в руці, вибираючи потрібні мені товари й милуючись ніжками дівчат, які у своїх міні-спідничках раз по раз сходили по щаблях драбини вгору, щоб зняти для мене щось із полиць. Старий Гаррі завжди почувается добре й упевнено з тугою пачкою зелених у задній кишені.

Потім я рушив на заправку компанії «Шелл». Менеджер зустрів мене в дверях свого офісу, розташованого між великих сріблястих цистерн з пальним.

— Вітаю, Гаррі, я виглядав тебе весь ранок. Начальство давно допікає мені твоїм неоплаченим рахунком.

— Більше виглядати не треба, брате, — сказав я йому.

«Танцівниця», як і більшість вродливих жінок, була надто дорогою полюбовницею, тож коли я знову заліз у свій пікап, пачка зелених у моїй кишені помітно потоншала.

Мої хлопці чекали на мене в садку «Лорда Нелсона», де подавали пиво. Острів дуже пишається своїми зв'язками з Королівським флотом, дарма що вже давно не належить до британських володінь і шостий рік утішається незалежністю; але довгі двісті років перед тим він був базою британського флоту.

Відкритий бар прикрашали старі картини давно померлих художників. На тих картинах красувалися великі кораблі, що пливли протокою чи стояли на якорі у Великій гавані біля Адміралтейського причалу. Були серед них і військові лінкори, і торгові судна «Джона й компанії», які робили тут короткий перепочинок, перш ніж вирушити далі на південь — до мису Доброї Надії й Атлантичного океану.

Острів Сент-Мері так і не забув ані свого місця в історії, ані адміралів, ані могутніх кораблів, що зупинялися тут. «Лорд Нелсон» — пародія на колишню велич острова, але я ціную його занепалу, побляклу елегантність та відданість минувшині більше за ту потвору зі скла й бетону, що її «Гілтон» збудував над самісінькою гаванню.

Чаббі та його жінка сиділи поруч на лаві під найдалішою стіною, обое в недільному вбранні, і тільки воно, до речі, й допомагало їх розрізнити: на Чаббі був костюм-трійка, куплений ще на весілля, тож де-не-де вже бракувало кількох гудзиків, а ті, що залишились, ледь трималися, на голові в нього сидів морський кашкет, обліплений зусбіч кристалами солі й обляпаний риб'ячою кров'ю, тоді як його дружина була в довгій чорній сукні з важкої вовни, добряче вилинялій та позеленілій з часом, і в чорних зашнурованих доверху черевиках. Що ж до їхніх облич, то вони були майже однакові, кольору темно-брунатного дерева, от тільки Чаббі щойно поголився, а його жінка мала ріденькі вусики.

— Вітаю вас, місіс Чаббі, як вам ведеться? — запитав я.

— Дякую, містере Гаррі, все гаразд.

— То, може, ви зі мною вип'єте?

— Хіба тільки трохи помаранчевого джину, містере Гаррі, і кухоль пива, щоб його розбавити.

Поки місіс Чаббі цмулила солодкий трунок, я відлічив їй у руку чоловікову платню. Вона мовчки ворушила губами, рахуючи гроші разом зі мною. Чаббі з тривогою стежив за нами, і я знов і знов чудувався, як йому щастило ці всі роки приховувати від неї преміальні.

Місіс Чаббі випила своє пиво, і піна ще більше підкреслила її вусики.

— Я піду, містере Гаррі.

Вона велично підвелася й випливла з підвір'я. Я почекав, поки вона зверне на Фробішер-стрит, і тицьнув Чаббі під столом його преміальні. Відтак ми разом пішли до закритого бару.

Анджело обсіли двоє дівчат, а одна вмостилася в нього на колінах. Його шовкова чорна сорочка була розстебнута аж до пояса, оголивши блискучі м'язи грудей. Джинси прилягали до тіла дуже щільно, не залишаючи сумнівів щодо його статі, а на ногах були саморобні, начищені до блиску ковбойські чоботи. Він намастив волосся жиром і зачесав його назад у манері молодого Преслі. Його усмішка сяяла на всю залу, наче софіт, і коли я видав йому платню, він запхав кожній дівці по банкноті у викот блузки.

— Ану, Елеоноро, сядь-но ти на коліна до Гаррі, але обережно, бо він у нас досі дівич — тож, гляди, не зроби йому боляче, ти мене зрозуміла?

Він весело зареготав і повернувся до Чаббі.

— Гей, Чаббі, припини отак увесь час хихотіти, немов дурник, ти мене чуєш? Не виставляй себе йолопом!

Чаббі став ще похмуріший, його обличчя збрижилось, наче морда в бульдога.

— Бармене, дай-но старому Чаббі випити. Може, тоді він перестане хихотіти, як телепень.

Десь о четвертій пополудні Анджело прогнав своїх дівок і залишився сам, поставивши склянку перед собою. Поряд з ним лежав його рибальський ніж, гострий, як бритва, зловісно виблискуючи проти світла. Анджело щось бурмотів сам до себе, глибоко поринувши в алкогольну меланхолію. Час від часу він великим пальцем перевіряв лезо свого ножа й ковзав гнівним поглядом по кімнаті. Ніхто не звертав на нього уваги.

Чаббі сидів по другий бік від мене й усміхався, немов велика коричнева жаба, виставивши рядок неприродно білих зубів з рожевими пластмасовими яснами.

— Гаррі, — звернувся до мене Чаббі, обхопивши мою шию мускулястою рукою. — Ти хороший хлопець, Гаррі. Знаєш, зараз я скажу тобі те, чого ніколи раніше не казав, — він замислено похитав головою, збираючись виголосити слова, що їх промовляв завжди, коли одержував від мене платню. — Гаррі, я тебе люблю. Я люблю тебе більше, ніж свого рідного брата.

Я зняв з Чаббі заяложеного кашкета й легенько погладив вершок його лисої брунатної голови.

— Ох, ти мій любий блондинчику з матовою лисиною! — сказав я йому.

Він на якусь мить відсахнувся від мене, а тоді вибухнув гучним сміхом. Регіт був такий заразливий, що ми не змогли спинитися, навіть коли підійшов Фред Кокер і сів за наш стіл. Він поправив своє пенсне й манірно промовив:

— Містере Гаррі, я щойно одержав термінове послання з Лондона. Ваші клієнти скасували своє замовлення.

Я перестав сміятися й вигукнув:

— Що за чортівня! Два тижні без замовників у самісінький розпал сезону і якісь жалюгідні дві сотні доларів пені! Містере Кокер, ви мусите знайти мені нових клієнтів.

У моїй кишені залишилося тільки три сотні доларів з тих, що сплатив мені Чак.

— Ви мусите знайти мені нових клієнтів, — повторив я.

Тим часом Анджело зняв угору свого ножа й глибоко загнав у стільницю. Одначе ніхто не звернув на нього уваги, і він знову похмуро роззирнувся по залі.

— Я спробую, — сказав Фред Кокер. — Але, боюся, вже трохи пізно.

— Зателеграфуйте тим клієнтам, яким ми раніше відмовили.

— Ахто заплатить за телеграми? — делікатно запитав Фред.

— До біса, я заплачу.

Він кивнув і вийшов з бару. Я почув, як за стіною загуркотів катафалк.

— Не турбуйся, Гаррі, — сказав Чаббі. — Я однаково тебе люблю, чоловіче.

Зненацька Анджело знемігся сном. Він упав уперед, дзвінко стукнувшись лобом у стіл. Я повернув його голову так, щоб він не захлинувся розлитим на столі питвом, уклав ножа в піхви й прибрав зі столу пачку грошей, що на неї вже накинули оком дівчата, які сновигали поблизу.

Чаббі замовив нову порцію питва й замурмотів якусь матроську пісню з місцевого репертуару, а я поринув у роздуми. Здається, я знову втрапив у фінансову скруту. Господи, як я ненавиджу гроші, або, точніше кажучи, нестачу їх. Зрештою, ці два тижні покажуть, чи переживу я зі своєю «Танцівницею» мертвий сезон, чи мені таки доведеться відмовитися від своїх добрих намірів, знову взявшись до нічної роботи. Хай йому біс, якщо нам однаково цього не минути, то краще розпочати все саме тепер. Я розпушу чутку, що старий Гаррі на міліні й готовий до справи. Дійшовши такого висновку, я знову відчув, як від ризику приємно напружилися мої нерви. Два тижні не конче сидіти без діла.

Я підхопив пісню Чаббі, хоч і не був певен, що співаю те саме, що й він, бо коли я закінчував приспів, Чаббі його тільки починав. Саме ця музична незграйність, либонь, і привернула до нас увагу доглядачів закону. На Сент-Мері це інспектор і четверо його помічників. До речі, цих п'ятьох цілком досить для нашого острова. Крім численних сексуальних розваг з неповнолітніми й нечастих побоїв дружин, тут не було злочинності в повному розумінні цього слова.

Інспектор Пітер Дейлі — молодик з русявими вусами, яскравим англійським рум'янцем на гладеньких щоках і ясно-голубими очима, посадженими близько, наче в каналізаційного щура — був одягнутий в однострій британської колоніальної поліції: на голові кашкет зі срібною кокардою й блискучим шкіряним дашком, тикова сорочка, випрасувана так ретельно, що аж стиха поскрипувала, коли він ішов, шкіряний ремінь і портупея від Сема Брауна. У руках він тримав обтягнутий шкірою кийок. Якби не зелено-жовті погони острова Сент-Мері, його можна було б уважати за гордість Британської

імперії, але ті, хто носив цю форму, зазнали краху разом з імперією.

— Містере Флетчер, — сказав він, трохи схилившись над нашим столом і злегка махаючи кийком, — сподіваюся, що сьогодні вночі ми не матимемо проблем.

— Сер, — підказав я йому.

Інспектор Дейлі і я ніколи не були друзями: я не люблю грубіянів, а також тих, хто, обіймаючи відповідальну посаду, має звичай збільшувати свою пристойну платню всілякими хабарами та поборами. Колись він привласнив чимало моїх зароблених тяжкою працею грошей, і це було його непростим гріхом. Він зціпив губи під своїми руськими вусами, і обличчя йому почервоніло ще більше.

— Сер, — неохоче промовив він.

Справді, в далекому минулому ми з Чаббі перебрали міру хлоп'ячих веселощів, тішачись першим великим уловом, одначе це не давало права інспекторові Дейлі розмовляти з нами таким тоном. До того ж він лише тимчасово жив тут, підписавши трирічну угоду, і я знав від самого президента, що її не продовжать.

— Інспекторе, чи справедливе моє припущення, що це місце належить громаді і ані я, ані мої друзі не порушуємо меж чиеїсь власності?

— Ваша правда.

— Чи маю я також слухність, стверджуючи, що співати мелодійні й пристойні пісні в громадському місці — не злочин?

— Так, але...

— Інспекторе, забирайтеся звідси, — сказав я йому досить люб'язним тоном.

На мить він замулявся, глянувши на Чаббі й на мене. Ми обидва досить кремезні хлопці, а ще він помітив, як у наших очах спалахнули недобрі вогники, і, либонь, дуже пошкодував, що при ньому не було його помічників.

— Я наглядатиму за вами, — сказав він і, чіпляючись за свою гідність, немов жебрак за свої лахи, покинув нас.

— Чаббі, ти співаєш, як янгол, — сказав я.

Той відповів мені радісним поглядом.

— Гаррі, я замовлю тобі ще одну чарочку.

Фред Кокер прийшов саме вчасно, щоб знову приєднатися до нашої компанії. Він цмулив пиво й лаймовий сік, від чого мій шлунок трохи збунтувався, проте його звістка неабияк потішила мене.

— Містере Гаррі, я знайшов вам клієнтів.

— Містере Кокер, я вас люблю.

— А я тебе люблю, — сказав Чаббі.

Але у глибині душі я відчув легке розчарування, бо вже приготувався до чергового нічного вояжу.

— Коли вони приїдять? — запитав я.

— Вони вже тут — чекали на мене в моєму офісі, коли я повернувся.

— Ви не жартуєте?

— Їм відоме ваше ім'я і те, що ваші перші клієнти відмовилися. Мабуть, вони прилетіли тим самим літаком, який доставив пошту.

Думки мої тоді трохи плуталися, а то я неодмінно здивувався б такому збігові — одні відмовилися, а другі де й узялися.

— Вони зупинилися в «Гілтоні».

— То мені забрати їх просто звідти?

— Ні, вони зустрінуться з вами на Адміралтейському причалі завтра о десятій ранку.

* * *

Я був радий, що замовники призначили зустріч на таку пізню годину. Того ранку команда «Танцівниці» складалася з самих зомбі. Анджело стогнав, і його обличчя буріло щоразу, коли він нахилився, щоб підняти моток мотузки чи вудлице, а Чаббі, змокрілий від алкогольного поту, мав жахливий вираз обличчя. За весь ранок він не промовив і слова. У мене теж настрої був препаскудний. «Танцівниця» погойдувалася на

хвилях біля причалу, а я стояв, перехилившись через поручні місточка. Очі мені були затулені найтемнішими скельцями окулярів фірми «Полярїд», і, хоч шкіра на моїй голові дуже свербіла, я не скидав кашкета, бо боявся разом з ним зняти й скальп.

Єдине на острові таксі, «сітроен» шістдесят другого року, проїхало по Дрейк-стрит і зупинилося коло пристані, висадивши моїх нових клієнтів. Їх було двоє, а я чекав на трьох, адже Кокер казав саме про трьох. Вони рушили по брукованому причалу, йдучи пліч-о-пліч, і я, поволи випростуючись, спостерігав за ними. Я відчував, як моя фізична неміч розвівається й відлітає кудись, а на зміну їй приходить відчуття пригод, наливаючи силою все тіло; по спині, потилиці й руках мені пробігли мурашки.

Один з чоловіків був високий і йшов легкою, пружною ходою професійного атлета. Кашкета на голові він не мав, а його світло-руде волосся акуратно приховувало ранню лисину, що просвічувала рожевим кольором. Він був тонкий у талії та стегнах і весь час тримався насторожі. Певно, тільки цим словом і можна було передати ту напругу, яку він випромінював.

Такого впізнаєш з першого разу. Це був чоловік, схильний до насильства. Клубок м'язів, справжній боєць, як сказали б у певних колах. І байдуже, по який бік закону він виявляв свою майстерність — чи то пильнував порядку, чи то порушував його. Поява цього типа не віщувала нічого доброго. Я не сподівався, що така баракуда коли-небудь борознитиме чисті води біля острова Сент-Мері. Від цих невтішних думок мені похололо в животі. Я швидко перевів погляд на другого. Не можу сказати, що той справив на мене таке ж прикре враження: гостроту його рис дещо пом'якшували вік і зовнішній вигляд, але це аж ніяк не суперечило моему переконанню, що нам буде непереливки.

«Ох і щастить тобі, Гаррі, — гірко подумав я. — Така компанія на додачу до похмілля».

Тепер стало зрозуміло, що всім орудував старший з них. Він ступав на півкроку попереду, а молодший і вищий мав це

Літературно-художнє видання

СМІТ Вілбур
Око тигра. У пошуках скарбів
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *М. І. Коміна*
Редактор *Д. В. Щербина*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Л. П. Кобзар*

Підписано до друку 22.06.2016. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literatuppa». Ум. друк. арк. 20,16. Наклад 6000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Сміт В.

С50 Око тигра. У пошуках скарбів : роман / Вілбур Сміт : пер.
з англ. В. Шовкуна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», 2016. — 384 с.

ISBN 978-617-12-0821-6

ISBN 978-0-330-53725-4 (англ.)

Гаррі Флетчер, власник невеликого туристичного судна, що ходить уздовж берегів Африки, випадково дізнається одну таємницю... Виявляється, у водах Мозамбіку затонув фрегат зі скарбами. Серед них — трон індійських царів, прикрашений самоцвітами й діамантом! Мимоволі Гаррі приєднується до пошуків і переходить дорого лондонському бандитові Менні Резніку і його ватазі головорізів. Гаррі усвідомлює: шойно дорогоцінний вантаж опиниться на поверхні — добра не жди! Часу на роздуми майже не лишилося. Він повинен попередити Резніка...

УДК 821.112.6
ББК 84(6Пів)

1. Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Синькова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Mirfida», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Імліш, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Їзюм, пл. Діжона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лимон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Смизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченка, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Вознесенська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубінків, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Спін-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Топубоїна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (будинку побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Новус», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Тріт», (044) 444-000-6
61. Остав, вул. Івана Мазеги, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Шахова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надіслася безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua